

Abstrakt

Neoklasický realismus se koncem devadesátých let minulého století představil na poli mezinárodních vztahů a bezpečnostních studií jako nový silný přístup k vysvětlování zahraniční politiky. Postaven na kombinaci strukturálního a klasického realismus, tento nový přístup sliboval přinést lepší vysvětlení, než jaká nabízely ostatní existující přístupy jako například liberalismus či ofenzivní a defenzivní realismus. Jako takový se rychle stal oblíbenou a často efektivní volbou pro mnohé akademicky a postupně se dostal do popředí. Tuto pozici si udržuje i v době, kdy vstupuje do třetího desetiletí své existence. Přesto kolem neoklasického realismu existuje cosi jako paradox: navzdory své popularitě a nespočtu solidních empirických prací se zdá, že si nikdo není opravdu jistý, co přesně neoklasický realismus je a čím se vyznačuje. Tato diplomová práce chce osvětlit tento paradox tím, že staví na doposud rozptýlených a dílčích kritikách a předkládá první skutečně komplexní metateoretickou kritiku neoklasického realismu. Na základě jednoduché otázky "co je neoklasický realismus" dochází práce k závěru, že ačkoliv má daleko k jednotnému výzkumnému programu nebo obecné teorii, vykazuje neoklasický realismus řadu charakteristik, které pomáhají vysvětlit jeho přitažlivost.